

Dette aldeles uventede Syn af den formodede Rival, men navnlig den Tanke, der samtidigt fór Per gennem Hovedet, at ogsaa denne Mands Nærværelse her muligvis skyldtes Fru Engelhardts begunstigende Mellemkomst, bortvejrede i et Nu hans Lykkerus og fyldte ham med en flammende Forbitrelse. Aldeles ude af Stand til at beherske sig gik han Parret forbi uden at hilse og havde paa et hængende Haar gjort Alvor af at forlade Ballet med det samme. I den første halve Time deltog han slet ikke i Dansen men opholdt sig inde i de tilstødende Stuer, mellem hvis ældre, kortspillende Herrer hans ophidsede Udseende og hele urolige Væsen efterhaanden vakte en betænkelig Opmærksomhed. Først da anden Dans var begyndt, vendte han tilbage til Balsalen. Efter en Stund at have staaet i Døren med sænket Pande, ligesom en nikket Tyr, skred han med dyster Mine over Gulvet og bukkede højtideligt for Fru Engelhardt. Hun hilste utvungent paa ham og lagde med et blidt Smil sit svære Legeme i hans Arm.

»Hvad De dog er for en utaknemlig en,« sagde hun under Dansen, da Per — efter at have ført hende Salen to Gange rundt — endnu ikke havde mælet et Ord. »Først kommer De næsten en Time for sent, . . . og saa siger De mig ikke en Gang Tak, fordi jeg har skaffet Dem Indbydelsen. Og det var dog virkelig slet ikke saa